

I SURVIVED

DE AANVAL VAN DE HAAIEN

Lauren Tarshis

illustraties Scott Dawson

vertaald door Margot Reesink

kluitman

I SURVIVED

De strijd op D-day De ondergang van de Titanic De aanval van de haaien

Nur 283 / W082502

Bisac JUV016110 / JUV002100 / JUV001010

© MMXXVI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMX Tekst: Lauren Tarshis

© MMX Illustraties: Scholastic Inc.

Oorspronkelijke titel: I SURVIVED THE SHARK ATTACKS OF 1916

Copyright © 2018 by Dreyfuss Tarshis Media, Inc. By arrangement with Brandt & Hochman Literary Agents, Inc. All rights reserved.

Nederlandse vertaling: Margot Reesink

Omslagontwerp: Tim Hall / Studio Vonk & Boer

Omslagbeeld: © Steve Stone

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes Bisseling Kleuver Literary Agency te Amsterdam.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

VOOR LEO

HOOFDSTUK 1

12 JULI 1916
ELM HILLS, NEW JERSEY
IN DE MATAWAN CREEK

Chet Roscow was tien jaar oud en hij was zo bang dat hij het helemaal in zijn botten voelde. Hij was in zijn eentje aan het zwemmen in de Matawan Creek, een klein riviertje, maar hij had het idee dat iets of iemand hem bekeek.

En toen zag hij het: een grote, grijze vin die als een mes door het water sneed. Wat was dat? Was dat echt...

Een haai?

Dat kon helemaal niet! Elm Hills lag kilometers van zee. Hoe kon er dan een haai in het water van de kreek rondzwemmen?

Het kon echt niet.

Maar toch zag Chet het beest op zich afkomen.

Het was een reusachtige haai, die groter was dan hijzelf en die met zijn zwarte ogen door het water naar hem opkeek.

De ogen van een menseneter.

Uit alle macht zwom Chet naar de oever. Woest sloeg hij met zijn armen en benen door het water tot zijn voeten de bodem raakten. Hij begon te rennen, en toen hij over zijn schouder keek, zag hij de haai vlak achter zich. Het beest had zijn grote kaken wijd opengesperd, de witte, scherpe tanden glansden in zijn bloedrode bek.

HOOFDSTUK 2

NEGEN DAGEN EERDER
3 JULI 1916
NEGEN UUR 'S OCHTENDS
HET EETHUISJE IN ELM HILLS

Eindelijk was de ontbijtdrukke van maandagochtend in het eethuisje in Elm Hills voorbij.

Chets voeten deden pijn. Hij zat onder de stroop, de donutkruimels en het spekvet. Zijn rode krullen waren nat van het zweet. Maar

vreemd genoeg was hij heel gelukkig. Oom Jerry betaalde hem goed voor zijn werk als vakantiehulp: wel 15 cent per dag! Hij vond het leuk dat hij bekende gezichten zag en dat de klanten zijn naam wisten als ze hem nodig hadden. Het leukste was nog wel dat hij eindelijk vrienden kreeg. Dat was voor het eerst sinds hij in januari bij oom Jerry was komen wonen omdat zijn vader en moeder voor zaken in Californië waren.

Chet stond het buffet schoon te vegen toen de deur met een klap opensloeg.

Lachend zag hij Dewey, Sid en Monty op hem afstormen. Ze kwamen elke ochtend even langs op weg naar hun werk in de tegelfabriek. Chet had ze op school al gezien; het waren luidruchtige jongens die het altijd over honkbal hadden. Maar hij had ze deze zomer pas echt leren kennen.

‘Heb je het gehoord?’ vroeg Dewey. Zijn wangen, die vol sproeten zaten, waren rood van opwindning.

‘Je gaat het niet geloven,’ zei Monty. Zijn

bril was beslagen door de vochtige lucht in het eethuisje.

‘Laat mij het maar vertellen!’ riep Sid en hij duwde zijn vrienden opzij. Hij was de kleinste van de drie en had altijd de leiding. ‘Er was een haai!’

En toen begonnen ze alle drie door elkaar heen te praten.

‘Hij heeft iemand aangevallen!’

‘Een gigantisch beest!’

‘Hij heeft een man zijn been afgebeten!’

‘Overal zag je bloed!’

‘Die man is dood!’

‘En het is hier in Beach Haven gebeurd,’ zei Monty.

Beach Haven lag aan de Atlantische Oceaan, ongeveer honderd kilometer ten zuiden van Elm Hills. Chet had gehoord dat er dure hotels stonden en dat mensen er in chique badkleding in de oceaan zwommen. Maar aanvallen door haaien, dat was nieuw voor hem!

Oom Jerry kwam uit de keuken tevoorschijn. Zijn blauwe ogen glansden en zijn

dikke bos zwart haar was keurig achterovergekamd.

De jongens gingen altijd iets rechter op staan als ze Chets oom zagen. In zijn jongere jaren was hij hier in Elm Hills een honkbalheld geweest. Hij had profhonkballer kunnen worden, maar in een wedstrijd om het kampioenschap had hij bij een sliding zijn knie geblesseerd. Zijn team had gewonnen, maar oom Jerry kon nooit meer honkballen. Na een lange dag werken hinkte hij nog steeds een beetje.

‘Wat hoor ik nu, een haai?’ vroeg hij, terwijl hij de jongens allemaal een kaneeldonut gaf. ‘Jullie houden ons toch niet voor de gek, hoop ik?’

Chet wist dat de jongens graag grappen uithaalden. Op de laatste schooldag hadden ze een kikker in Minnie Marstons lunchtrommel gedaan. Zij was het mooiste meisje van school, maar ze was zo kwaad geworden dat ze heel lelijk paars was aangelopen.

‘Nee, het is geen grap,’ zei Monty en hij

haalde een krantenknipsel uit zijn broekzak.
'Kijk maar.'

Hij gaf het aan Chet. Het was een stuk uit de *New Jersey Herald*. De haren in Chets nek gingen recht overeind staan toen hij het verhaal las. Oom Jerry stond over zijn schouder mee te lezen.

MOORDZUCHTIGE HAAI VALT ZWEMMER AAN

Beach Haven, New Jersey,

2 juli 1916

De 25-jarige Charles Vansant is zaterdag 1 juli in borsthoog water aangevallen door een haai. Hij en zijn familie vierden vakantie in het luxe Engleside Hotel.

De heer Vansant, die bekendstond als een uiterst vriendelijke en veelbelovende jongeman, was met een hond aan het zwemmen toen de aanval plaatsvond. Op het strand waren modieuze dames en heren van het avondbriesje aan het genieten

toen er plotseling kreten van paniek klonken. Een grote, zwarte vin zwom naar Vansant toe. De omstanders waarschuwden hem, maar het was te laat. Meedogenloos viel de haai aan, al probeerde de jongeman nog naar het strand te komen. Een strandwacht en twee andere mannen schoten te hulp. Ze slaagden erin om Vansant uit het water te krijgen, maar niet lang daarna overleed die aan zijn verwondingen.

Dit is voor zover bekend de eerste keer dat er aan de noordoostkust van de Verenigde Staten een mens door een haai wordt gedood.

Oom Jerry schoot in de lach.

Chet staaarde hem aan. Goed, zijn oom was stoer, maar vond hij het echt grappig dat iemand door een haai aan stukken was gescheurd?

‘Dat artikel is nep, jongens,’ zei oom Jerry. ‘Haaien vallen geen mensen aan. Dat is

wetenschappelijk bewezen. Hebben jullie ooit van Hermann Oelrichs gehoord?’

Dat hadden ze niet.

‘Hermann Oelrichs was een miljonair,’ begon oom Jerry. ‘Hij had een grote scheepvaartmaatschappij. Op een dag... even denken, iets van vijftientig jaar geleden, was deze meneer aan het varen met zijn rijke vriendjes. Ze waren op zee, niet ver van New York, en ze voeren zó een grote school haaien in. De dames gilden, maar Oelrichs trok zijn zwemkleding aan en dook het water in, ongeveer boven op die haaien.’

‘Waarom deed hij dat?’ vroeg Sid.

‘Hij wou bewijzen dat ze hem niet zouden aanvallen,’ antwoordde oom Jerry. ‘Hij spetterde en trappelde in het rond, hij schreeuwde zelfs naar ze. En jawel, de haaien zwommen weg. Ze waren zo bang als wezels.’

Sid keek Chet aan en lachte.

‘En dat was nog niet alles,’ vervolgde oom Jerry. ‘Meneer Oelrichs loofde een beloning van vijfhonderd dollar uit voor de persoon die

één voorbeeld kon geven van een haai die aan de noordoostkust van de Verenigde Staten een mens had aangevallen.'

'Vijfhonderd dollar,' zei Dewey. 'Dat slaat nergens op.'

'Misschien niet,' zei oom Jerry. 'Maar niemand heeft dat geld gekregen. Omdat een haai nooit een mens zal aanvallen. Je wordt nog eerder aangevallen door die kersentaart daar.'

Ze schoten allemaal in de lach.

Maar toen klonk er van het einde van het buffet ineens een schorre stem: 'Je vergist je. Er zijn wel haaien die mensen doden.'

Het was de stem van kapitein Wilson, die elke dag in het eethuisje kwam ontbijten. Heel lang geleden was hij kapitein op een walvisvaarder geweest, maar nu tufte hij in zijn bouwvallige motorbootje rond op de Matawan Creek. Meestal keek hij een beetje suf, alsof hij niet precies wist waar hij was. Maar nu stonden de ogen van de kapitein helder.

'Heeft u vroeger veel haaien gezien, kapitein?'

vroeg oom Jerry. Hij schonk de koffiekop van de kapitein nog een keer vol.

‘Gezien?’ herhaalde de kapitein. ‘Ik ben zo-
wat door een witte haai doormidden gebeten.’

‘Is dat zo?’ vroeg oom Jerry en hij gaf Chet een knipoog.

‘Ik wil jullie niet bang maken, jongens,’ vervolgde de kapitein.

‘Alstublieft, meneer!’ zei Monty. ‘Wij zijn nergens bang voor.’

‘We kunnen wel iets hebben!’ riep Sid.

Er ging een schokje van blijdschap door Chet heen toen hij besepte dat dat ‘we’ ook op hem sloeg.

Hoofdschuddend liep oom Jerry de keuken weer in.

‘Goed dan,’ zei de kapitein, die het lege eethuisje rondkeek. ‘Maar kom een beetje dichterbij. En niet te hard schreeuwen, ik wil de andere klanten niet aan het schrikken maken.’

HOOFDSTUK 3

‘Het gebeurde in 1852,’ begon de kapitein. ‘Ik was niet veel ouder dan jullie, en het was een van de eerste keren dat ik meeging op walvisjacht. We waren twee jaar op zee, en eindelijk voeren we over de Stille Oceaan weer naar huis.’

Zijn stem klonk laag en zacht, alsof hij van heel diep kwam.

‘Plotseling werd het pikdonker. Er stak een storm op, de wind hilde en het begon te

stortregenen. Ik zie de golven nog voor me, ik dacht dat we met schip en al op de maan werden gezet. En die wind! Hij scheurde ons schip aan stukken alsof het een papieren bootje was. We kwamen allemaal in het water terecht. Ik greep me vast aan een ton en op de een of andere manier heb ik de volgende ochtend gehaald. Toen de zon opkwam, was de storm voorbij en was ik helemaal alleen. Een klein stipje midden in de oceaan.'

'Waren de andere mannen dood?' vroeg Dewey.

De kapitein leek hem niet te horen.

'En toen zag ik die vin.'

'De haai?' fluisterde Monty. Hij schoof iets dichters naar Sid toe.

'Ssst,' zei Sid.

'Hij zwom een hele tijd om me heen,' zei de kapitein. 'Steeds maar rondjes, heel langzaam. Alsof hij met me aan het spelen was. En hij kwam steeds dichters naar me toe.'

En toen, fluisterend: 'Op een gegeven